Nina (Tirat 1)

Oyunun Adı: Martı
Yazar: Anton Çehov
Çeviren: Nihal Yalaza Taluy

NINA – Bastığım toprağı mı öpüyordunuz? Vurmanız, öldürmeniz gerekirdi beni! (Masaya doğru eğilir.) O kadar yorgunum ki… Biraz dinlensem! Dinlenebilsem… (Başını kaldırır) Bir martıyım ben… Yo, değil… Aktrisim… Öyle değil mi? (Arkadina ile Trigorin'in dışarıda gülüşünü duyar. Silkinir, kulak kesilir. Sol kapıya koşarak anahtar deliğine gözünü yaklaştırır.) O da burada demek… İyi… Tiyatroya inanmıyordu; hayallerimle alay ederdi hep. Ona bakarak ben de inancımı yitirdim; maneviyatım kırıldı… Aşk üzüntüleri, kıskançlık da bir yandan… Yavrum için korkuyordum hep… Miskinleştim, küçüldüm, oyunum manasızlaştı… Sahnede düzgün yürüyemiyordum; ellerimi ne yapacağımı bilemiyor, sesimi idare edemiyordum. İnsan kötü oynadığını hissedince ne acı duyar, bilemezsiniz! Martıyım ben.. Yo… Değil de… Şey, siz o sıralar bir martı vurmuştunuz, hatırlar mısınız? Yaa!.. Böyle işte… Gelmiş bir adam, durup dururken, laf olsun diye, yok etmiş kuşcağızı… Tam küçük hikaye konusu… Gene de söylemek istediğim bu değildi. (Alnını uğuşturur.) Ne diyordum?.. Evet, sahneden bahsediyordum. Şimdi öyle değilim artık: gerçek bir artist oldum. Şevkle, coşkunlukla oynuyorum. Kendimden geçiyorum sahnede… Oyunumu, herşeyimi gerçekten güzel, gerçekten değerli görüyorum artık. Buraya geleli beri her yanı dolaşıyorum. Hem yürüyor, hem düşünüyorum; ruhumun günden güne nasıl kuvvetlendiğini duyuyorum. Siz bir şey söyleyeyim mi Kostya, bizim işlerde, sahne olsun, yazı olsun, ün, yaldız, kurduğumuz hayaller değil, sabırlı olmak önemli; buna iyice inandım. Kaderine katlan, inancını yitirme… Şimdi acı duymuyorum artık, ödevimi düşündükçe hayattan korkmuyorum.